

Csillámszárny Akadémia

Titania Woods

Éjféli tündérsúr

Titania Woods

Éjféli tündérzsúr

Második könyv

Második könyv

Éjféli tündérzsúr

Írta: Titania Woods

Illusztrálta: Smiljana Coh

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

Írta: Titania Woods
A mű eredeti címe: Glitterwings Academy 2. – Midnight Feast

Illusztráció: Smiljana Coh

A művet eredetileg kiadta:
Bloomsbury Publishing, London, Berlin and New York

Fordította: Robin Edina
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

Text copyright © Lee Weatherly, 2008
Illustrations copyright © Smiljana Coh, 2008

ISBN 978 963 245 515 0

Hétéves kortól ajánljuk

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Ohnmacht Magdolna, Gera Zsuzsa
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Édesanyámnak, szeretettel

– Nézzétek! – kiáltotta Tina. Felállt a nyeregben, és izgatottan mutogatott a Csillámszárny Akadémia távolban feltűnő sziluettjére. – Ott van! Én már látom!

Libegi Csilli a magasban repült a szüleivel, most azonban lepillantott a kishúgára és elmosolyodott. *A múlt félévben még én is épp ilyen voltam, gondolta. Egérháton utaztam, mert nem tudtam repülni, és majd kibújtam a bőrömből, hogy végre láthatom a Csillámszárny Akadémiát!*

Csilli édesanyja megállt, egy helyben lebegett, a szeme fényesen ragyogott. – Ó, hát nem gyönyörűl?

Már kisdíák koromban is mindig úgy gondoltam, hogy a jó öreg Csillámszárny a tavaszi félévben a leglegszebb!

– Ha az emlékezetem nem csal, te *minden* félévben ugyanezt mondtad! – csipkelődött Csilli édesapja. Sötétlila haja a homlokába hullott, amint csibész vigyorral a feleségéhez fordult.

Magában Csilli igazat adott az édesanyjának. A hatalmas tölgyfa, amely a Csillámszárny Akadémiának adott otthont, mostanra teljes pompájában virult, zöld levelekkel teli erős ágai a nap ragyogó sugarai-ban sütkéreztek. A széles törzsön körbefutó apró ablakok sziporkáztak a fényben, akár a harmat csöppjei, és a fa tövében nyíló óriási kapu mintha hívogatón ragyogott volna feléjük.

– Induljunk! – mondta Csilli édesapja, és a napra pillantott. – Nagy út áll még előttünk, hiszen miután

Csillitől elbúcsúztunk, még vacsora előtt oda akarunk érni édesanyámhoz.

Csilli jókedve e szavak hallatán rögvest elpárolgott. Igyekezett elterelni a gondolatait arról, hogy a családjá nélkülül látogat el a nagyihoz, de most kénytelen volt szembenézni a ténnyel. Bánatosan repült tovább szülei nyomában, akik az iskolát körülvevő vadvirágos rét fölött siklottak a levegőben.

Amikor leszálltak a földre, Csilli izgatott tündérek hadát pillantotta meg, akik úgy repdesték körül a Csillámszárny Akadémiát, mint számtalan színpompás kolibri. Egymást üdvözlő kiáltásaik messzire szálltak a szélben. Ahogy elnézte, a Nácisz Ágból egyelőre még senki sem érkezett meg, és Csilli hirtelen borzasztóan egyedül érezte magát.

– Küldünk egy pillangót, amint megérkezünk a nagyihoz – ígérte Csilli édesanyja. Szorosan magához vonta a kis tündérlányt, és szárnyaival melegen átölelte. – Boldog születésnapot, kicsim! Annyira sajnálom, hogy nem lehetünk veled, de biztos vagyok benne, hogy remekül érzed majd magad a barátaiddal.

Csilli mosolyt erőltetett az arcára. – Ó, biztosan tüneményes lesz! Már alig várom.

– Ez az én kis Csillivillim! – Az édesapja is szorosan megölelte, ám Csilli rögtön tudta, hogy őt nem

sikerült megtévesztenie. Az apukája odaadta neki tölgyfalevél táskáját, és összeborzolta a kislány élénk rózsaszín fürtjeit. – Érezd jól magad, drágám! Hamarosan újra látjuk egymást.

Csilli hevesen integetett, amikor a családja ismét útra kelt. Tina izgatottan forgolódott Rozsdás nyergében, kiabált és integetett, míg végül mindannyian tova nem tűntek a messzeségben.

Csilli keze lehanyatlott. Levendulakék színű szárnya lekókadtt. Akkor hát ennyi volt. A családja már el is ment.

– Csilli! – kiáltotta egy hang.

Csilli villámgyorsan megperdült, és megpillantotta legjobb barátnőjét. – Bimi! – A két lány összeölelkezett, még a földről is felemelkedtek, miközben szárnyuk izgatottan csapkodott a levegőben.

– Hát nem nagyszerű, hogy újra itt lehetünk? – nevetett Bimi. – Amikor először jöttem ide, nem

hittem volna, hogy valaha hiányozni fog ez a hely, mégis nagyon hiányzott. Otthon minden olyan unalmasnak tűnt!

Csilli mosolya szertefoszlott. Tompa puffanással huppant vissza a földre. – Igen, a-azt hiszem, igazad van – dadogta.

– Csak azt *hiszed*? Csilli, mi a baj?

– Ó, semmi! – Egyszerre könnyek gyűltek a szemébe. Csilli arca fájdalmas fintorba torzult, kétségbeesetten igyekezett visszafojtani a sírást. Nem akarta elárulni, mi bántja – pontosan tudta, milyen bután és gyerekesen hangzana.

Bimi szeméből aggodalom sugárzott. Gyorsan egy harangvirág mögé húzta Csillit. Az illatos virágok puha árnyékot vetettek a földre, és védelmezően eltakarták a két lányt a kíváncsi tekintetek elől.

– Csilli, most rögtön mondd el! – makacskodott Bimi. – Mi a baj?

Csilli megtörölgette a szemét. – Pé-pénteken van a születésnapom.

Bimi értetlenül meredt rá. – És mi abban a rossz?

Csilli gombócot érzett a torkában. Vett egy mély lélegzetet. – Csak... hát, a családom mindig nagyon különlegessé teszi számomra ezt a napot. Elmegyünk a nagymamámhoz, és... és egyszerűen csak olyan csodálatos minden. – Az ajkába harapott, amikor hirtelen eszébe jutott a nagyi kényelmes konyhája és ínycsiklandó mézes tortája.

– Ó, Csilli! – Bimi együtt érzően megérintette barátjánője karját.

– De ebben az évben az iskolában fogom tölteni a születésnapomat – folytatta Csilli. – És a nagyi nem volt otthon a szünidőben, ezért nem is találkoztam vele. Még csak most tért vissza, és a családom nélkül megy hozzá vendégségbe. És csupa tüneményes dolgot csinálnak majd nélkülem a születésnapomon.

Mintha nem is törődnének azzal, hogy én nem vagyok ott!

Bimi ezüst-arany szárnyát vigasztalón Csilli levendulaszín szárnyához dörzsölte. – Csilli, egészen biztosan sajnálják, hogy nem vagy ott! Tényleg szörnyűség, hogy le kell maradnod erről a remek mulatságról.

Csilli hatalmasat nyelt. Máris szégyellte, hogy az imént úgy kifakadt. Tisztában volt vele, hogy a szülei mindent megtettek, ami csak tőlük telt, hogy kárpótolják a lányukat. Még egy különleges partit is rendeztek neki otthon, mielőtt elindultak. Nem az ő hibájuk volt, hogy a nagyi elutazott, vagy hogy az ő születésnapja épp tanítási napra esett.

– Csak... csak még sosem ünnepeltem nélkülük a szülinapomat – szípogetta halkan. Arca elpirult, zavarában a földre pillantott. – Kicsit furcsa lesz, ennyi az egész.

Bimi megértően bólogatott. – Tudom. Örülök, hogy az én születésnapom épp szünidőben van. De

tudod, az is furcsa lesz, hogy nem ünnepelhetek együtt az iskolai barátaimmal.

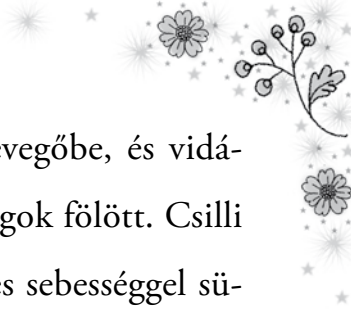
Csillinek ez eddig eszébe sem jutott. Megsimogatta egy harangvirág bársonyos levelét. – Gondolom, minden megváltozik egy kicsit, amikor elkezdődik az iskola. Nem igaz? Nem vagyunk többé kisbabák, és néha nehezebb az élet.

– Így igaz – válaszolta Bimi. – De mennyivel izgalmasabb is! Nézz ránk! Hiszen már repülni is tudunk, és a világ legkáprázatosabb sulijába járunk!

A két lány egymásra mosolygott. Csilli arra gondolt, milyen jó, hogy van valaki, akivel mindent meg tud beszélni. Most, hogy Bimi volt a legjobb barát-nője, az egész iskola legszerencsésebb tündérének tartotta magát.

– Gyerünk! – szólalt meg hirtelen. – Menjünk fel a Nácisz Ágba, és foglaljunk magunknak most is két egymás melletti ágyat!

A két tündérlány felröppent a levegőbe, és vidáman siklottak tova a fűszálak és virágok fölött. Csilli önfeledten kacagott, miközben teljes sebességgel süvítettek be az iskola kapuján, ügyesen kikerülve a felsőbb éves tündéreket.

– Vigyázzatok, kis csibészek! – kiáltotta utánuk valaki.

Odabenn Csilli egyszer csak megállt, és felpillantott. A Csillámszárny Akadémia belseje még a külsejénél is sokkal csodálatosabb volt: magas, hatalmas torony, amelyet lágy, aranyszín fény ragyogott be. Tündérek röpködtek az ágakból ki és be, mint megannyi színes, tarka madárka.

– Siess! – kiáltotta Bimi. Szárnyának örvénylő, ezüst-arany mintája csodásan szikrázott, amint a magasba röppent. Csillinek eszébe jutott, hogy első találkozásuk alkalmával azt gondolta, Bimi a leggyönyörűsegebb tündér, akit valaha látott. De Csilli

szemében ő most már csak egyszerűen Bimi volt – a barátnője.

Felröppent, hogy csatlakozzon Bimihez, és a két tündér csigavonalban szárnyalt felfelé, elrepültek az üres tantermek, majd a hálótérmet előtt, ahol már gyülekeztek a frissen érkező tündérek. Hirtelen sugallatra Csilli gyors bukfencet vetett a levegőben, mire a szél lágyan megcsiklandozta a szárnyait.

Bimi csak nevetett. Csilli visszafordult, és vidáman barátnőjére mosolygott. Máris jobban érezte magát. Szinte egy örökkévalóságba telt, mire megtanult repülni az előző félévben. Borzasztóan szégyellte magát, miközben az összes többi elsőéves úgy zsongott körülötte, akár a szitakötők! Most azonban már alig tudott betelni a repülés élményével.

Minden rendben lesz – győzködte magát határozottan. – Sikerült megtanulnom repülni, így bármit képes

vagyok megtanulni – még azt is, hogyan viseljem el a távollétet a szüleimtől a születésnapomon.

Amikor a két lány a Nácisz Ághoz ért, Csilli elégedetten nyugtázta, hogy szállásuk éppolyan most is, mint ahogyan az emlékezetében élt: meghitt, barátságos faág, kényelmes mohaágyakkal és szentjánosbogár lámpásokkal. Lefelé fordított nárciszvirágok lógtak baldachinként az ágyak fölött. Egyenruhájuk is nárciszvirág szirmokból áll majd, hetyke tölgyfalevél sipkával kiegészítve, amelyet a Csillámszárny Akadémia minden diákja viselt.

– Nézd, miénk lehet ugyanaz a két ágy most is, mint a múlt félévben! – kiáltotta Bimi. Csillivel gyorsan odaröppentek az ablak közelében álló két kicsi ágyhoz.
– Jaj, de jó! – örvendezett Bimi az ágyán ugrándozva.
– Félttem, hogy talán nem lehetünk majd együtt.

A lányok közül néhányan már megérkeztek, és épp a holmijukat pakolták ki. Pix, az eszes, vörös hajú

tündér elégedetten vigyorgott, és verdesett sárga szárnyaival. – Lefoglaltuk őket nektek! – kiáltotta.

– Hálás köszönet! – kiáltotta vissza széles mosollyal Csilli.

Egy ezüst-zöld hajú, fancsali arcú tündér hangosan méltatlankodott. – Szerintem nem igazságos dolog másoknak foglalni az ágyakat! Lehet, hogy mi szeretünk volna ott aludni Lolával.

Csilli elfintorodott, de nem válaszolt. – Látom, Mariella nem lett kedvesebb a szünidő alatt – súgta oda Biminek.

– Nem, még mindig hozza a régi formáját – értett egyet vele Bimi. – Micsoda szerencse!

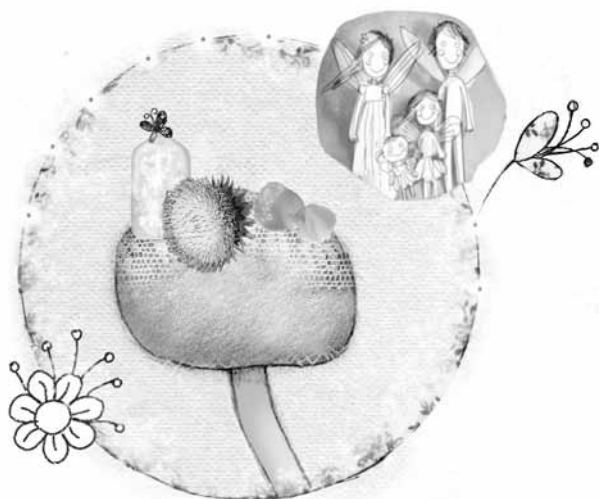
Csilli kinyitotta tölgyfalevél zsákját, és nekilátott a pakolásnak. Óvatosan elrendezte holmiját az ágya melletti gombaasztalka bársonyos, barna felszínén: a bogáncsfésűjét, egy üveg csillogó szárnyápolót és a családjáról készült rajzokat. Szüleinek arca kedvesen

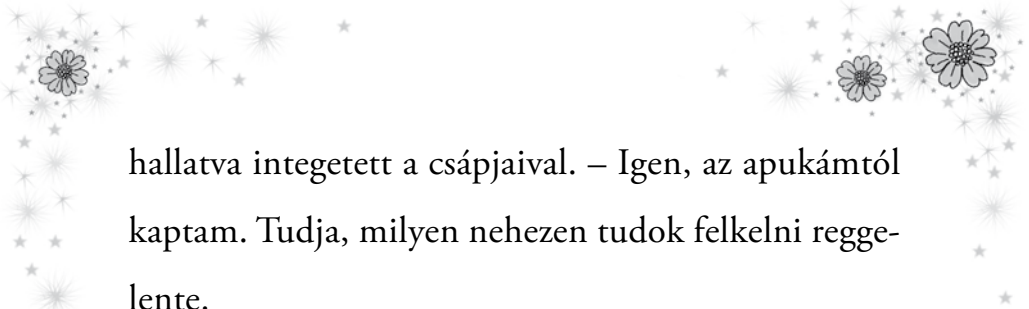
mosolygott rá a képekről. Csilli felsóhajtott, ujjai elidőztek a rajzokon. Furcsa érzés volt elképzelni, ahogy mindannyian ott üldögélnek a nagyinál – nélküle.

– Minden rendben lesz, Csilli, hidd el! – suttogetta Bimi.

Csillinek sikerült arcára erőltetnie egy mosolyt. – Nincs semmi baj – mondta. Hirtelen megpillantott valamit, ami barátnőjének gombaasztalkáján gubbasztott, és elkerekedett a szeme a csodálkozástól. – Bimi! Hiszen neked tücsökórád van!

Bimi bólíntott, és finoman megpaskolta a rovar fényes, barna fejcskáját. A tücsök vidám ciripelést

hallatva integetett a csápjaival. – Igen, az apukámtól kaptam. Tudja, milyen nehezen tudok felkelni reggelente.

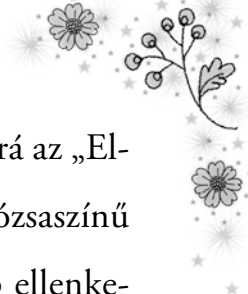
– Hogy működik? – Csilli megcsiklandozta a tücsköt az álla alatt.

Bimi megmutatott neki egy kicsi, virágszirom jegyzetfüzetet. – Csak leírom ide, mikor akarok felkelni, és bedugom a lapot a lába alá. Másképp ugyanis elfelejti. A tücskök igazán segítőkészek, de a memóriájuk nem az igazi!

Mielőtt Csilli válaszolhatott volna, hangos kiáltás csendült fel az ágba. – Ellentét! Hát itt vagy!

Szuzi! Csilli megperdült, amikor egy lendületes kistündér viharzott be a szobába, és lelkes ölelésével csaknem ledöntötte a lábáról.

– Hurrá, megtaláltam az Ellentétem! – örvendezett Szuzi, és vidáman csapkodott a szárnyaival. – Hát nem tüneményes, hogy mind itt vagyunk újra?!

Csilli mosolygott. Szuzi azért ragasztotta rá az „Ellentét” nevet, mert míg Csilli haja élénk rózsaszínű volt, szárnya pedig levendulakék, Szuzi épp ellenkezőleg, levendula hajjal és rózsaszín szárnnyal büszkélkedhetett. A két lány az elmúlt félévben szinte végig közeli barátságban volt, és Csilli továbbra is őszintén kedvelte Szuzit – bár arra már rájött, hogy nem ő a legmegbízhatóbb tündér a világon!

– Tényleg nagyszerű – helyeselt boldogan Csilli, és egyik rózsaszínű fürtjét a fülé mögé simította. – Kellemesen telt a szünet, Szuzi?

Bimi arckifejezése abban a pillanatban feszültté vált, amint Szuzi beröppent az ágba. Megetette a kiscsokit egy levéllel, és nem szólt egy szót sem.

– Tüneményesen! – Szuzi Csilli ágyára vetette magát, és fel-alá ugrándozott rajta. – A nővéremmel, Winnel rengeteg izgalmas dolgot csináltunk. Ó, és Csilli, Winnek van néhány remek ötlete, miként

dobhatnánk fel kissé a hangulatot itt az elsőévesek közt! Szörnyen le vagyunk maradva ahhoz képest, amit ő művelt az elmúlt tanévben.

– Miért nem jó minden úgy, ahogy most van? – kérdezte hűvösen Bimi. Csilli arca megrándult. Tisztában volt vele, hogy Bimi nem igazán rajong Szuziért.

Szuzi a szemét forgatta. – Hát, mindössze *egyetlen* csínyt sikerült összehoznunk a múlt félévben! És még csak nem is volt *igazán* szórakoztató. Rengeteg pótolnivalónk van, nekem elhihetitek!

Csilli észrevette, ahogy Bimi szája keskeny vonallá feszül. – Megkaptuk már az új órarendünket? – vetette fel gyorsan a kérdést. – Elvileg ebben a félévben elkezdjük az állatápolást. Már alig várom! Na és ti?

Reménykedve pillantott két barátnőjére. Ha sikerülne beszélgetésre bírnia őket bármilyen témáról, talán mind a hárman jól kijönnének egymással, és barátok lehetnének.

Bimi azonban egy szót sem szólt, Szuzi pedig csak nevetett, és rózsaszínű szárnyát rebegtette. – Másra sincs szükségünk, csak még egy tantárgyra! Bár Winn szerint Lombos tanár úr igazi nyámnyila alak. *Vele* biztosan remekül fogunk szórakozni.

Csilli is nevetett, de megkönnyebbült, amikor Su-hanna néni, a nevelőnőjük épp abban a pillanatban lépett be a szobába. Az ezüstszárnyú tündér hangosan szuszogott, amint gömbölyded alakja az ág előtti párkányra huppant.

– Hú! – lihegte, és a szárnyával legyezgette magát.
– Ez a repülőút minden egyes alkalommal egyre meredekebb lesz. Sziasztok, lányok! Mindenki megérkezett?
– Gyorsan megszámolta a kistündéreket, majd elégedetten bólintott. – Kitűnő! Akkor hát induljunk, nem-sokára kezdődik a félévnyitó iskolagyűlés a Főágban!

Az új félév első iskolagyűlése! Csilli szárnya izgatottan bizsergett. Végigcikázott az ág belsejében, és a

többiekkel együtt ő is a fa törzsébe röpment. Lefelé ereszkedtek, szép sorjában. A levegő csak úgy zsongott a repdeső szárnyak százainak hangjától, amint a felsőbb évfolyamokba és ágakba tartozó tündérek is megjelentek, és boldogan üdvözölték egymást.

Miközben mindannyian beözönlöttek a Főágba, Csilli megpillantotta az asztalukat egészen elöl, az emelvény közelében: hosszú mohaasztal volt, amely fölé hatalmas, sárga nárciszt függesztettek. Más-más virágok és növények lógtak minden asztal fölött, és szentjánosbogár lámpások himbálóztak a mennyezetről. Amikor besötétedett, úgy ragyogták be az ágot, mintha csak a nap sugarai ontották volna fényüket.

– Gyere! – kiáltotta Csilli Biminek, és együtt siettek az asztalukhoz. A két barátnő vidáman mosolygott, miközben egymás mellé telepedtek le a pirosfehér pöttyös gombaszékekre. A fölöttük magasodó

emelvényen a Csillámszárny Akadémia tanárai foglaltak helyet, akik máris fontos beszélgetésbe elegyedtek egymással.

Csilli visszafojtotta szomorú mosolyát, amikor megpillantotta Szikraszárny tanárnőt, aki a repülést oktatta, és egyben az elsősök évfolyamfelelőse is volt. A nyers modorú, gyakorlatias tanárnőnek bizony nem volt könnyű dolga, amikor azon igyekezett, hogy Csillit megtanítsa repülni!

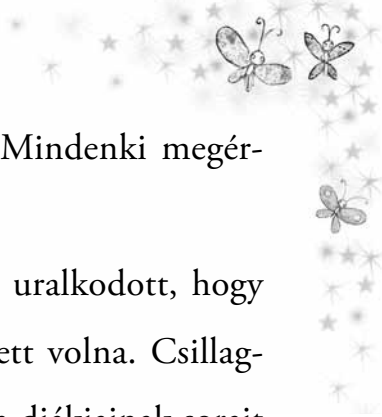
Amikor már minden kistündér sikeresen helyet foglalt, Csillagfény igazgatónő fellibbent a magasba, és összecsapta a tenyerét. Néma csend borult a Főágra. Halk susogás hallatszott csupán, amint a tanulók egytől egyig feléje fordultak gombaszékeiken, arcukon izgatott várakozás tükröződött.

– Szeretettel üdvözljük minden kedves diákunkat! – zengte Csillagfény igazgatónő mély hangján.

Fehér haja ragyogott, szivárványszín szárnya méltóságteljesen csillogott. – Új félév kezdődik, és rengeteg jó eredményt várok mindenkitől. Igazság szerint sokkal jobb eredményeket és sokkal több munkát szeretnék az elmúlt félévinél. Néhány tündér a diákjaink közül ugyanis kissé túlzásba vitte az iskola indulójában megénekelte *mulatságot!*

Tekintete az egyik negyedikes asztal felé siklott, amely az ág közepén húzódott. Csilli hátrapillantott a válla fölött, és a Kankalin asztalra esett a pillantása, ahová Szuzi nővére, Winn is tartozott. Winn és a barátai szégyenlősen vigyorogtak egymásra.

– Nos, tisztában vagyok azzal, hogy egy ifjú tündérekkel teli iskolában elkerülhetetlenek a csínyek, de ebben a félévben jóval kevesebb lesz belőlük – jelentette ki határozottan az igazgatónő. – Ha valakinek nehezebb esik, hogy lecsillapodjon, azt fogjuk feltételezni, hogy az illetőnek túl sok szabad ideje van,

és több feladatra volna szüksége. Mindenki megértette?

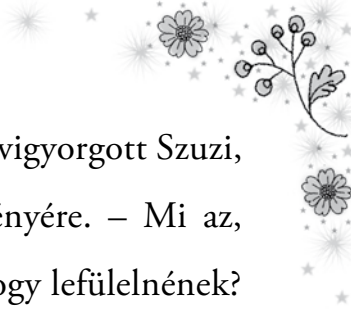
Az ágban olyan tökéletes csend uralkodott, hogy az egér cincogását is hallani lehetett volna. Csillagfény igazgatónő pillantása az iskola diákjainak sorait pásztázta. Aprócska fény csillogott a szemében, de Csilli pontosan tudta, hogy az igazgatónő komolyan gondolta, amit mondott.

– Örülök, hogy sikerült megértenünk egymást – mosolyodott el végül Csillagfény igazgatónő. – Akkor most álljunk fel, és énekeljük el a Csillámszárny Akadémia indulóját!

Csilli a többiekkel együtt felállt. Az iskolai tücsökzenekar tagjai felsorakoztak az igazgatónő mögött, felkapták hangszereiket, és egy pillanattal később lelkesítő muzikaszó töltötte be az ágat. A tündérek buzgón énekelni kezdtek, és a dal ritmusára nyitották-csukták szárnyaikat.

*Ó, Csillámszárny, kedves Csillámszárny,
Szeretett tölgyfa iskolá-á-ánk.
Itt minden tündér jól mulat,
Ez nálunk tündéri para-ancs.
Tanáraink oly bölcssek,
Bűbájban mind erősek,
Hűséges barátainkkal
Minket nem érhet baj.
Ó, Csillámszárny, kedves Csillámszárny,
Szeretett tölgyfa iskolá-á-ánk.*

– Jöjjenek a pillangók! – adta ki az utasítást Csillagfény igazgatónő, amikor a dal befejeződött. Feleremelte a karját, mire pillangók színpompás áradata özönlött be az ágba. Tölgyfalevél tányérokat hoztak, rajtuk magas tornyokba halmozott süteményekkel és friss harmattal teli makkos kancsókkal. Amint a lányok leültek és nekiláttak a finom ennivalónak, az asztaloknál folytatódott a halk duruzsolás.

– Számomra ez inkább kihívás! – vigyorgott Szuzi, miközben virágport szórt a süteményére. – Mi az, amit még megúszhatunk anélkül, hogy lefülelnének?

Pix tiltakozva rázta okos fejecskéjét. – Szerintem jobb, ha óvatosak vagyunk. Csillagfény igazgatónő nem tréfált.

Csilli csak játszott az ételével, miközben a parázs beszélgetés tovább folytatódott körülötte. A családja mostanra már biztosan megérkezett a nagyihoz, aki egy otthonos fatuskóban lakott egy zöld erdőségben. A házában mindig rend és tisztaság uralkodott, és finom illatok szálltak a levegőben. Egy vakondcsalád éldegélt a közeli szomszédságban, Csilli és Tina mindig nagyszerűen mulatott a kis kölykökkel. Esténként pedig a nagyi csodálatos történeteket mesélt azokról a napokról, amikor még fiatal tündérlány volt.

Most mindez nélkülé történik, gondolta szomorúan Csilli. Vajon egyáltalán eszébe jut majd a

családjának a születésnapján? *Ó, ne legyél már ilyen kis buta!* – korholta magát. Hát persze, hogy gondolkodik majd rád!

– Jól vagy? – súgta Bimi.

Csilli hálásan mosolygott a barátnőjére. – Jól vagyok – felelte. Harapott egyet a süteményébe, nagyot sóhajtott, és az ínycsiklandó mézes tortára gondolt, amelyet a nagyi szokott sütni a születésnapjára.

– Jól vagyok – ismételte. – De... sokkal boldogabb leszek, amikor végre elmúlik a születésnapom.

Második fejezet

A többiek már rég aludtak aznap éjjel, ám Bimi éberen feküdt ágyában az ablak mellett. Aggodalmas gondolatai barátnője körül keringtek. Szegény Csilli! Micsoda szörnyűség, ha egy kistündér ilyen magányosnak érzi magát a születésnapján. Mivel vidíthatná fel?

Odaadom neki ajándékba a vadonatúj csigacsík tollam – határozta el magában. A csodálatos írószerszámot édesanyja vette neki a szünidőben. Ez volt a legeslegújabb kincse – egy toll, amely csillogó, ezüstös

csigacsíkot húz maga után. Csilli teljesen odalesz érte, Bimi ebben bizonyos volt.

Rendben, az ajándék jó ötlet... de szeretett volna valamilyen igazán különleges meglepetést is szerezni Csillinek. Bimi a homlokát ráncolta, és a holdfényes mennyezetre bámult. Talán szervezhetne egy születésnapi zsúrt? Igen, de nem csupán egy egyszerű zsúrt. Különlegesen tüneményes tündérszúrnak kell lennie, hogy Csilli teljesen megfeledkezzen bánatáról, amiért a családja nélküle időzik a nagyinál.

Bimi azonban nem tudott jobbat kitalálni, mint hogy a Társas Ágban tartsák az ünnepséget. Uncsi! Ó, *miért is nem vagyok olyan okos, mint Pix!* – keseredett el. – *Úgy szeretném meglepni valamivel Csillit!*

A hirtelen támadt ötlettől még a lélegzete is elállt. Hát persze! Ez az! Meglepetés zsúrt rendeznek Csillinek! Méghozzá éjféli tündérszúrt. Milyen

tüneményes ötlet! Éjfélkor még a Társas Ág is különlegesnek és izgalmasnak hat majd.

Ám ekkor Csillagfény igazgatónő figyelmeztető szavai derengtek fel Bimi gondolatai között, és gondterhelten összeráncolta a homlokát. A tündérigazgatónő minden bizonnyal nem a titkos éjféli zsúrokra gondolt, amikor azt kérte a diákoktól, hogy csillapodjanak le és dolgozzanak keményen!

Szükségem lesz segítségre a szervezésben, nehogy lefűljenek minket – gondolta Bimi. Holnap félrevonja Pixet, hátha lesz valami jó ötlete az okos kis tündérnek. Bimi szinte még soha egyetlen szabályt sem szegett meg egész életében... de most valóban fontos dologról volt szó. Talán egy éjféli tündérzsúr az egyedüli módja, hogy felvidítsa a barátnőjét.

Bimi elmosolyodott, miközben lassan édes álomba merült. Elképzelte az örömet Csilli arcán, amikor

végül megtudja, mit készített a számára. A barátnőjének lesz a legtüneményesebb születési partija az egész világon!

– *Cirip-cirip! Cirip-cirip!*

Csilli szeme megrebbent és kinyílt, amikor Bimi tücsökórája egyszer csak megszólalt. Bágyadtan felült, és nézte, ahogyan Bimi megpaskolja az állat fejcskáját. A tücsök azonnal elhallgatott.

– Kösz, tücsi – mormolta Bimi.

– Működik! – ámuldozott Csilli.

Bimi vigyorgott. – Hát persze, hogy működik. Ugye milyen ügyes? – Azzal kipattant az ágyból. Dudorászva felemelte bogáncsfésűjét, és kifésülte sötétkék fürtjeit.

Csilli szeme elkerekedett a csodálkozástól. Bimi sosem volt ilyen vidám hangulatban, ha korán kellett kelnie, ezen a reggelen azonban nagyon elégedettnek tűnt magával.

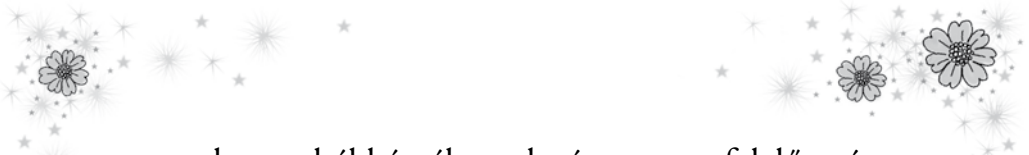
A Nárcisz Ág egyenruhája

Mielőtt még megkérdezhetette volna Bimitől, mi-
nek örül olyan nagyon, Suhanna néni toppant be
nagy sietve az ágba, két karja telis-tele sárga és fehér
színekben pompázó nárciszvirágokkal. – Ébresztő,
álomszuszékok! Hasatokra süt a nap, kicsikéim!

Az új egyenruháink! – gondolta boldogan Csilli, és
ő maga is kiugrott az ágyból.

Suhanna néni hamarjában felöltöztette a kistün-
déreket új iskolai ruhájukba – egy csipet rózsaszín
és arany tündérpor kellett csupán, és a virágok azon

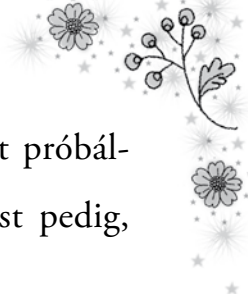
nyomban ruhákká változtak, épp a megfelelő méretekben. Tüneményes! Csilli vidáman megpördült vadonatúj fehér ruhácskájában, és elégedetten csodálta a szoknya sárga szegélyét.

– Mikor készíthetjük mi magunk a ruháinkat? – kérdezte Szuzi az ág túlsó végéből. Tölgyfalevél sipkáját kackiásan a fejébe nyomta.

Suhanna néni hangosan csettintett a nyelvével, odatotyogott Szuzihoz, és a sipkát határozott mozdulattal kiegyenesítette a fején. – Ötödikig biztosan nem. Jó pár évnyi tündérporkezelő órára lesz szükségetek ahhoz, hogy képesek legyetek bármit is sikerrel átalakítani!

– A felsősök mind önállóan készítik az egyenruháikat? – kérdezte Pix. Az ő nárciszruhája élénksárga volt, amely tökéletesen illett sárga szárnyához.

Suhanna néni komoran bólintott. – Igen, és közben árgus szemekkel figyelem őket. Felborzolódna a

szárnyatok, ha tudnátok, miféle fortélyokat próbálnak megvalósítani azokon a ruhákon! Most pedig, kinek adhatok órarendet?

Csilli a többiekkel együtt Suhanna néni köré gyűlt, aki kiosztotta a névre szóló rózsaszírom órarendeket.

– Nézzétek! Tényleg elkezdődik ebben a félévben az állatápolástan! – örvendezett Csilli, és oldalba bökte Bimit a szárnyával. – Már alig várom!

– Jaj, csak dupla repülést ne, méghozzá mindjárt kora reggel! – nyögött fel Mariella, és dühösen meredt a kezében tartott szíromra. – Nem gondolja Szikraszárny tanárnő, hogy már tudunk repülni? – Hirtelen elhallgatott, majd önelégült vigyorral Csillire pillantott. – Persze akadnak közöttünk *későn érők* is, akiknek talán még nem sikerült elsajátítaniuk az alapokat...

Megbökte barátnőjét, Lolát, egy vézna tündérlányt, akinek arca sápadt, szárnya pedig fakókék volt.

Rosszindulatúan vihogtak, miközben Csilli arca bíborvörösre váltott.

Bimi dühösen meredt Mariellára. – Emlékeztetnél, kérlek, mégis ki volt az, aki megnyerte a legkiválóbb repülőnek járó díjat a múlt félévben? – szegezte neki a kérdést.

Mariella arca erre elsötétült, miközben az ág többi tündére hangosan kacagott. Mariella annak idején borzasztóan dühös lett, amikor helyette Csilli nyerte el a kitüntetést. Csilli hálásan mosolygott Bimire.

– Nahát-nahát, ebből elég legyen! – szólt rájuk gyorsan Suhanna néni, és a párkány irányába terelgette őket. – Gyerünk, lányok! Ideje reggelizni!

– Jól van! – mondta Szikraszárny tanárnő, aki az első évesek fölött lebegett. Égszínkék haját szigorú kontyba fésülte. – Ma az orsómanővert fogjuk gyakorolni.

Nem akarok több hanyag szárnytempót látni, amikor az orsóból kijöttek.

Csilli figyelmesen hallgatott. Tudta, hogy az elsőévesek többsége már unta a repülésórát, és türelmetlenül várták a végét, de ő csak a múlt félév végére tanult meg repülni. Végre-valahára ő is élvezheti ezeket az órákat!

Szikraszárny tanárnő előre és hátra cikázott a tündérek hosszú sora előtt. – Az orsómanővert nem csupán szórakozásból gyakoroljuk! Életbevágóan fontos ismerni ahhoz, hogy kikerüljünk a veszélyhelyzetekből. – A röppálya túlsó oldalán a Csillámszárny Akadémia nyújtózott magasan az ég felé, ablakai megcsillantak a nap fényében.

– Most pedig lássunk neki a gyakorlásnak! – Szikraszárny tanárnő tapsolt a szárnyával. – Csilli! Te és Pix együtt repültök ebben a félévben. A többiek álljanak

be abba a csapatba, amelyben a múlt félévben is dolgoztak.

Jaj, ne! Csilli gyors pillantást vetett Bimire. Legjobb barátnője olyan arcot vágott, mintha épp most zúdult volna jéghideg esővíz a nyakába.

– De tanárnő... – habogta Bimi. Hirtelen elhallgatott, arca elvörösödött.

Szikraszárny tanárnő odalibbent hozzá, és nem sokkal a föld fölött lebegve megállt. – Igen? – vetette oda.

Bimi Csillire pillantott, aki bátorítóan bólintott feléje. – Rajta! – biztatta hang nélkül, lelkesen.

– Tanárnő, kérem, nem mehetnék át inkább egy másik csapatba? – tört ki Bimi.

Szikraszárny tanárnő a homlokát ráncolta. – És mi a baj a mostani csapatoddal? – kérdezte.

Csilli észrevette, amint Mariella elkeskenyedett szemmel méregeti Bimit, és megborzongott. Szegény

Bimi! Már az is épp elég borzalmas volt, hogy egész múlt félévben Mariella csapatában kellett repülnie. Szikraszárny tanárnő nem kényszerítheti rá ismét!

Bimi vett egy mély lélegzetet, majd kiegyenesítette a szárnyait. – Nem szeretnék Mariellával repülni – jelentette ki.

A tanárnő égszínkéék szemöldöke a magasba szök-
kent. – Ó! És miért nem?

Bimi arca szinte lángolt. – Én... nem kedvelem Mariellát – válaszolta.

Halk kuncogás futott végig az osztályon. Még Lola is hisztérikusan felvihogott, és Csilli látta, ahogy Mariella arca ellilul a hirtelen dühtől. – Na, várj csak! – sziszegte halkán Biminek.

Szikraszárny tanárnő szúrós tekintetet vetett rá. – Mégis mire várjon, Mariella?

Mariella még dühödtebben ráncolta a szemöldökét. – Semmire, tanárnő – válaszolta duzzogva.

– Hmm. – Szikraszárny tanárnő egymáshoz ütögette a szárnyait. – Rendben van, Bimi, repülhetsz Csillivel és Pixszel. Mariella! Te és Lola egyedül repültök, amíg meg nem tanuljátok, hogyan legyetek kedvesebbek, és hogyan kedveltessétek meg magatokat másokkal!

Miközben Mariella magában füstölgött, Csilli és Bimi izgatott pillantást váltottak, és megszorították egymás kezét. *Hurrá!* – ujjongott magában Csilli. Együtt fognak repülni – milyen tökéletesen tüneményes!

Szikraszárny tanárnő belefúj a nádsípjába. – Jól van hát, csapatok a levegőbe! Egy hat orsóból álló sorozattal kezdünk. És ne feledjétek: szabályos, szoros szárnymunkát kérek! Mindenkitől!

A tündérek sietve a levegőbe röppentek, mire egy a közelükben keringő muslicacsoport ijedten szétrebbent. Miközben Csilli, Pix és Bimi szabad helyet

keresett magának a levegőben a gyakorláshoz, Mariella a magasba röppent, Lola pedig szorosan mögötte lebegett.

– Hogy *merészselsz* megszégyeníteni engem az egész évfolyam előtt, Bimi? – Mariella hangja reszketett a visszafojtott dühtől. – Ezt nem fogod ilyen könnyedén megúszni! Én majd...

– Ugyan, húzz már odébb! – csattant fel Pix. – Nem Bimi hibája, hogy kibírhatatlan vagy. Ezzel minden első tisztában van!

Mariella ökölbe szorította a kezét, mintha bármelyik pillanatban felrobbanhatna. Majd hirtelen elhatározással továbbröppent, válla fölött haragos pillantást lövellve Bimi irányába.

Bimi hatalmasat nyelt, láthatóan megrázta Mariella dühkitörése. – Szerintem most borzasztóan gyűlöl engem! De hát *képtelen* lettem volna újra egy csapatban repülni vele. Egyszerűen képtelen!

– Hát persze! – Csilli odaröppent Bimi mellé, és szárnyát finoman barátnője szárnyához dörzsölte. – Ne fájjon a fejed Mariella miatt! Tisztára darázsészű.

A lányok gyakorolni kezdték az orsómanővert, először felgyorsultak, szárnyukat szorosan testükhöz simították, miközben megfordultak a levegőben. Csilli boldogan mosolygott, rózsaszínű hajfürtjei az arcába csaptak. Az orsómanőver igenis jó móka volt, bármit mondott is Szikraszárny tanárnő!

Amint az utolsó orsót is befejezték, Mariellára pillantott, és a fejét csóválta. Még sohasem látta Mariellát ennyire dühösnek. Bimi bizony jobban teszi, ha egy ideig messze elkerüli!

Bimi egész délelőtt a megfelelő alkalomra várt, hogy négyszemközt beszélhessen Pixszel, de nem volt szerencséje. Végül a repülésóra után Csilli oldotta meg számára a problémát.

– Ó, nézd csak! Ott van Szili! – kiáltotta, amint az iskola közelébe értek. – Mindjárt visszajövök. Csak meg akarom kérdezni tőle, hogy telt a szünet. – Azzal a rózsaszín és levendulakék színek élénk forgatagában ellibbent mellőle.

– Pix, beszélnem kell veled – szólt sürgetően Bimi, amikor Csilli eltávolodott.

Pix meglepetten pillantott rá. – Jól van. Mi a helyzet?

Bimi gyorsan beszámolt neki Csilli közelgő születésnapjáról és saját ötletéről, hogy éjféli zsúrt rendezzenek a megünneplésére. – De nagyon különlegesnek kell lennie! És persze nem szeretném, ha Mariella és Lola csatlakozna, ezért valamiképpen előttük is titokban kell tartanunk a készülődést.

Pix szeme felragyogott. – Egy éjféli tündérzsúr! Miilyen tüneményes ötlet! De teljesen igazad van: nem szabad, hogy azok ketten tudomást szerezzenek róla. Egész biztosan egyenesen Szikraszárny tanárnőhöz

rohannának a hírrel, hogy bajt hozzanak ránk, és te is tudod, mit mondott Csillagfény igazgatónő.

Bimi hatalmasat nyelt. Ostoba módon eszébe sem jutott, hogy Mariella és Lola beárulná őket, de természetesen Pixnek igaza volt. Mariella szíves örömet bajt hozna mindannyiukra, ha alkalma nyílna rá. Különösen őrá, azok után, ami ma délelőtt történt!

Hátrapillantott. Mariella és Lola valamivel a többiek mögött repült, és szájukat kezükkel eltakarva sugdolóztak.

– Talán túl kockázatos – szólalt meg kételkedve Bimi. – Tartsunk inkább egy szokványos köszöntést a szünetben?

Pix a fejét rázta. – Nem, rendezzünk éjféli zsúrt Csillinek! Tökéletes meglepetés lesz! Nem fogunk lebukni, ha mindent pontosan megtervezünk.

Beröpültek az iskola óriási kapuján. – És mi van Szuzival? – kérdezte Pix hirtelen. – Tudom, hogy

nem rajongsz érte, de őt is meg kellene kérned, hogy segítsen a szervezésben. Biztosan rengeteg remek ötlete lenne!

Bimi kelletlen arcot vágott, de tudta, hogy Pixnek megint csak igaza van. Szuzi pompásan értett az ilyesféle szervezkedésekhez. Az ő segítségével Csilli szülinapi zsúrja valóban emlékezetes meglepetés lehetne.

– Rendben – egyezett bele. – Találjunk ki valamilyen kifogást a szünetben Csilli előtt, azután hármásban mindent megbeszélhetünk.

– Éjféli tündérzsúr? Ó, hát ez tökéletes! – lelkesedett Szuzi. – Pontosan erre van szükségünk, hogy feldobjunk itt egy kicsit a hangulatot!

A három lány gombaszékeken üldögélt a Csillámszárny Akadémia könyvtárában – a magas mennyezettű, keskeny teremben, ahol virágszirom kötetek százai sorakoztak a falakon. A fejük fölött a tündérek úgy

zsongták körül a polcokat, akár a méhecskék a lépes mézet, szárnyuk hangosan suhogott a levegőben.

Most komolyan, gondolta bosszúsan Bimi. Jellemző Szuzira, hogy jobban érdekli, miként dobhatnák fel a hangulatot, mint az, hogyan vidítsák fel a barátnőjüket!

– Igen, a Társas Ágban tartjuk, péntek éjszaka. – Bimi igyekezett leplezni a bosszúságát. – Így hát arra gondoltam, hátha van pár ötleted, hogyan... – elhallgatott, mivel Szuzi határozottan rázta levendulaszín fejét.

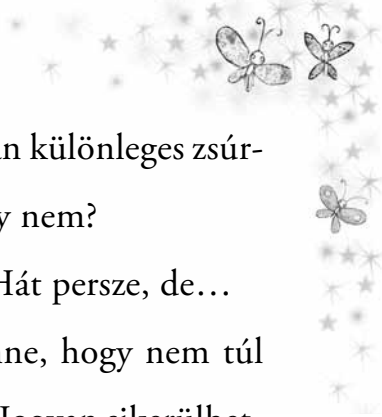
– Nehogy a Társas Ágban tartsuk már! – tiltakozott. – Az olyan uncsi! Tudjátok, hol kellene megrendeznünk? – Szuzi izgatottan előrehajolt, a szeme csillogott.

– Hol? – kérdezte Pix.

– Az Erdős Völgyben! – vágta rá Szuzi győzedelmesen. – Egy kis völgyecskében, nem messze a sulitól. A nővérem, Winn mesélt róla. Állítólag *egyszerűen* tüneményes. Van ott egy kis patak, virágszőnyeg és nádból készült csúszdák. Igazi tündérvidámpark!

Bimi és Pix bizonytalanul egymásra pillantott. – Azt akarod mondani, hogy hagyjuk el éjszaka az iskolát? – kérdezte lassan Bimi. – Szuzi, én nem is tudom... már az is épp elég kockázatos, hogy egyáltalán zsúrt rendezünk éjnek idején.

Szuzi egyik szárnyával legyintett. – Ó, ne legyél már ilyen ünneprontó! Nem olyan nagy dolog. Winn

már ezerszer megcsinálta. Egy igazán különleges zsúrral szeretnéd meglepni Csillit. Vagy nem?

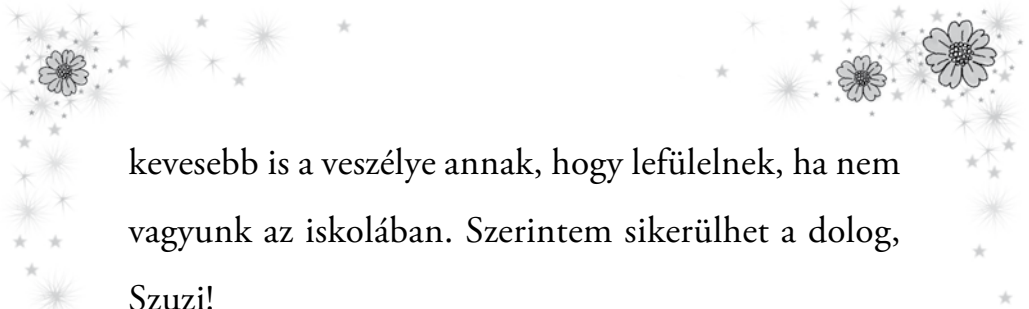
Bimi összeszorította a száját. – Hát persze, de...

– Szuzi, *teljesen* biztos vagy benne, hogy nem túl kockázatos? – vágott közbe Pix. – Hogyan sikerülhetne? Nem zárják be a kapukat éjszakára?

Szuzi felnevetett. – Kinek van szüksége kapukra? Hiszen tudunk repülni, nem igaz? Egyszerűen kiröppenünk az egyik ablakon! Az egyetlen bökkenő, hogy az ablakokat kívülről nem lehet kinyitni, ezért valakinek itt kell majd maradnia, hogy a végén visszaengedjen minket. Vagy két tündér válthatná egymást, így mindketten ott lehetnének a zsúrnak legalább a felén.

Bimi az ajkába harapott. Az egyszerű kis tündérszúr, amit kitalált, egyszerre hihetetlenül összetett és veszedelmes kalanddá vált!

Pix azonban nyilvánvalóan más véleményen volt. Elgondolkodva bólogatott. – Tudod, valójában még

kevesebb is a veszélye annak, hogy lefülelnék, ha nem vagyunk az iskolában. Szerintem sikerülhet a dolog, Szuzi!

– Hát persze, hogy sikerül! – Szuzi hátrasöpörte levendulaszín haját. – Mondtam nektek, Winn már ezerszer járt ott. És azt állítja, hogy az Erdős Völgy igenis megéri a kockázatot. A legvarázslatosabb hely az egész világon!

– És mi legyen az ennivalóval? – Pix elővett egy falevelekből álló jegyzetömböt a táskájából, és írni kezdett. – Nagyon sok ennivalóra lesz szükségünk!

Szuzi vigyorgott. – Hát, kész szerencse, hogy a fél-év elején járunk. Mindenki hozott magával finomságokat otthonról, amiken megoszthatunk. És Winn szerint...

Bimi szárnya mintha megmerevedett volna, miközben a másik két lány izgatottan folytatta a megbeszélést, ötletet ötletre halmozva. Máris úgy érezte,

mintha ez a zsúr többé nem is az ő ötlete lenne. Szuzi magához ragadta az irányítást.

Buta vagyok, korholta saját magát. Az a fontos, hogy Csilli jól érezze magát. Különbén is, Csilli rögtön tudni fogja, hogy az én ötletem volt!

Csillámszárny Akadémia

Ahol a tündérek tündökölnek

Hogy tehetett velünk Bimi ilyen szörnyűséget?
– gondolta elkéseredetten. – Hogy volt rá képes?

Csillit honvággy gyötri, amikor kezdetét veszi
a második félév a Csillámszárny Akadémián.
Milyen nagy szerencse, hogy most is mellette áll
barátnője, Bimi, aki igyekszik őt felvidítani!
Csilli és barátai azonban szörnyű bajba kerülnek,
amikor az éjszaka közepén rajtakapják őket
az iskolán kívül – tüneményes éjfél
tündérzsúrjuk után. És minden jel arra mutat,
hogy Bimi szándékosan zárta ki őket.

Tényleg igaz volna?

Ugyan miért tenne Bimi ilyen szörnyűséget?

Csilli második félévi kalandjai
a Csillámszárny Akadémián,
a világ legtüneményesebb tündériskolájában.

Olvasd el te is!

Hétéves kortól ajánljuk.

Könyvmolyképző Kiadó

ISBN 978 963 245 515 0

9 789632 455150

1.799 Ft